

НА КНИГУ ПРО ДОН КІХОТА З ЛАМАНЧІ

УРГАНДА БАЛАМУТКА

Якщо ти потрапиш, кни- (то),
До розумного у ру- (ки),
Вже тобі не скаже ду- (рень),
Що говориш ти дурни- (ці).
А якщо тебе на ли- (хो)
Візьме який-небудь йо- (лоп),
То почуеш ти від ньо- (го)
Різні несусвітні ре- (чі),
Хоч йому завжди здає- (ться),
Що у нього теж є ро- (зум).

Як показує нам до- (свід),
Хто під добрим древом ста- (не),
Добра тінь того вкрива- (є);
Ми ж у Бехарі знахо- (дим)
Древо царственого ро- (ду);
Принців родить теє дре- (во),
І процвів між ними ге- (рцог),
Новий Олександр Вели- (кий);
Станьмо в тінь його: сміли- (вим)
Доля, певно, усміхне- (ться).

Ти повідаєш приго- (ди)
Дворянина із Лама- (нчі),
Що, романів начита- (вшись),
Загубив свій добрий ро- (зум).
Дами, рицарі, двобо- (ї)
Полонили його се- (рце);
Закохався він шале- (но),
Мов Роланд Несамови- (тий),
І відважно, мужньо би- (вся)
За прекрасну Дульсінє- (ю).

Ієрогліфів примхли- (вих)
Не друкуй занадто гу- (сто):
Хто кохається в фігу- (рах),
Марно тратить той чорни- (ло).
А як просто річ вести- (меш),
Не візьме ніхто на глу- (зи):
«Бач, знайшовсь Альвар де Лу- (на),
Ганнібал лукавомо- (вний),
Чи Франціск, що у поло- (ні)
Нарікає на форту- (ну)!»

А як небо не суди- (ло),
Щоб була ти хитрому- (дра),
Як Латино, вчений му- (рин),
Не вдавайся до лати- (ни),
Не наводь цитат анти- (чних)
І не дуже філосо- (фствуй),
Бо побачиш — скривить ро- (та)
Той, хто діло розбира- (є),
І тобі на вухо ска- (же):
«Що ти голову моро- (чиш)?»

Не залазь у душу лю- (дям)
І не дмухай ім у ка- (шу),
Не втручайся в чужі спра- (ви),
Бо цього ніхто не лю- (бить);
Як із інших ти кепку- (єш),
То дістанеш сам по ша- (пці);
Ні, вже краще добру слा- (ву)
Просто й чесно зароби- (ти),
Хто ж пускає в друк дурни- (ці),
Той довіку подать пла- (тить).

Треба бути ідіо- (том),
Щоб сусіді вікна би- (ти),
Коли сам живеш в буди- (нку)
Під покрівлею скляно- (ю).
Як розумний пише тво- (ри), —
Все обдумає, обми- (слить),
Щоб ніде з шляху не схи- (бить);
Хто ж папір даремно тра- (тить)
На розвагу кухова- (ркам),
Пре у книгу пісне й ки- (сле).

АМАДІС ГАЛЬСЬКИЙ
ДОН КІХОТОВІ З ЛАМАНЧІ

СОНЕТ

О ти, чиї пригоди невеселі
Нагадують мою біду немало,
Коли ридав з одчаю я бувало,
Страждаючи один на Бідній Склі;

Ти, що гасив жагу в гіркім джерелі,
Кого розпуска слізьми напувала,
Кого земля з землі ж і годувала,
Не з мідної чи срібної тарелі, —

Будь певен в тому, що на віки вічні,
Допоки в небі у красі величній
Погонить коні Феб золотокудрий,

Твій подвиг буде в людях найславніший,
Твій рідний край між інших найсильніший,
А твій творець — над всіх у світі мудрий!

ДОН БЕЛЬЯНІС ГРЕЦЬКИЙ ДОН КІХОТОВІ З ЛАМАНЧІ

СОНЕТ

Я бив, рубав, крушив, віщав і діяв,
І подвиги звершив я незрівнянні;
Відважний і палкий на полі брані,
Сто кривд я відомстив, сто сот розвіяв.

Зажив я слави, про яку я мріяв,
І віддано служив свой коханій;
Пігмей мені ввижався в великані,
І завжди честь у битвах я леліяв.

Над долею я знат могутні чари,
Хапав за чуба випадки ледачі,
Тъму перешкод зумів перебороти.

Та хоч піднеслись високо над хмари
Оті мої прославлені удачі, —
Тобі я заздрю, славний Дон Кіхоте!